העלון טעון גניזה
עלון מס' 573
שבת פר' שלח
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ינון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

כשר הוא מי שאינו קים בעיני עצמו.

היש בה עץ אם אין (יג, כ)

היש בה עץ - אם יש בהם אדם כשר שיגן עליהם בזכותו (רש"י)

כיצד ניתן לבדוק אם יש בה אדם כשר? יש לכך סימן מובהק-אם אין הוא מחשיב את עצמו לכלום, סימן שהוא באמת אדם כשר. אך מי שהוא בעל גאוה ורואה את עצמו מעל אחרים, לא יתכן כי הינו אדם כשר. וזהו שאמר משה למרגלים, תבדקו **"אם יש בה עץ"**, כלומר אדם כשר, וכיצד תבדקו את הדבר הזה? התשובה היא : **"אם אין"**, כשתראו אדם שהוא **"אין"** בעיני עצמו, אות היא כי אדם כשר הוא. כך הם הדברים בעבודת ה'. אדם הרוצה לזכות להשראת השכינה, בראש ובראשונה עליו לבטל את עצמו כעפר. והדברים רמוזים בפסוקים ובמאמרי חז"ל. **"היש ה' בקרבנו אם אין"**. אם רוצים שיהיה ה' בקרבנו, התנאי לכך הוא **"אם אין"**. כשאדם לא עושה מעצמו ענין, אז יש ה' בקרבו. וכך גם אמרו חז"ל (סוטה כא ע"ב), על הפסוק (איוב כח, יב) **"החכמה מאין תמצא"**, כי החכמה מתקימת "במי שמשים עצמו כמי שאינו". אם כן הדברים מפורשים: כיצד יזכה האדם לחכמה, כיצד יזכה לתורה? **"מאין תמצא"**, אם הוא **"אין"** בעי, שמשים את עצמו כמי שאינו, החכמה תמצא לו. רמז יפה נוסף לכך נמצא בפסוק (שמות ט, כז) **"ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים"**. כיצד? אם נסלק את המילה "ואני", ראשי התבות של המילים הנותרות יהיה **י-ה-ו-ה**. שהרי שם ה' מתחיל באות י, והיתר: **"הצדיק, ועמי, הרשעים"**. הדבר ברור, אפוא, כי מה שמונע את השראת השכינה, הוא ה**"אני"**. כי השראת השכינה אפשרית רק בהעדר ה**"אני"**, באנשים המודעים לשפלות עצמם, שאינם רואים את עצמם תמיד במרכז. מסופר במשנה במסכת נדרים (סו ע"א) שרצו להשיא בחור אחד לאחיניתו של רבי ישמעאל. אלא שחסרה לה שן, וכדי שלא תתגלה בקלונה, הסתירו את המקום עם דבר מה. כראות הבחור את הבחורה, היא לא נשאה חן בעיניו, וכדי שלא יפעילו עליו לחצים לשאתה, עמד ונדר כי הוא לא ישאנה לאשה. כששמע מכך רבי ישמעאל, רחם מאד על הנערה, והוא הלך לאמן שהכין לה שן מזהב, ודאג שיקנו לה תכשיטים, תמרוקים ומני בשמים. לבסוף, הביאה אל הבחור, הדוד שלה, ושאל אותו: התרצה לשאת את הנערה הזאת? והבחור הסכים. אמר לו רבי ישמעאל:"זו היא הבחורה שנדרת כי אינך מתחתן עמה". השיבו הבחור:"לא עליה נדרתי שלא אתחתן עמה, אלא עם אחרת"...התבטא על כך רבי ישמעאל ואמר:"בנות ישראל נאות הנה אלא שהעניות מנולתן". כלומר, כל בת ישראל היא נאה וראויה מצד עצמה, אך מה לעשות כי העניות מנולת אותה. ועל אותו משקל אמרו גדולי החסידות: גם בני ישראל נאים וראויים המה לגדולה רוחנית, אלא שה"אניות" מנולתם. כשאדם רואה את עצמו, הוא מתרחק מן החכמה, ואינו יכול להמצא בקרבת אלקים. ויש לצין בענין זה, כי בכל המידות, דעת הרמב"ם (שמונה פרקים לרמב"ם) היא, כי על האדם ללכת בדרך האמצע-לא פזרן ולא קמצן, לא כעסן ולא ותרן. רק במידה אחת צריך ללכת עד הסוף, אין בה שום אמצע-זאת היא מידת הגאוה. אותה צריך לדכא ולהשפיל ולכלותה, שאם משהו קטן ממנה נמצא באדם, הוא מעכב את הקשר שלו עם הקב"ה.

מקצת האמת - שכולם שקר...

וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה (יג, כז)

כל דבר שקר שאין אומרים בו קצת אמת בתחילתו, אין מתקים בסופו (רש"י)

מספר **רבי יעקב גלינסקי** בהגדה של פסח **"והגדת"**:פעם צלצל אליו אחד מגדולי המפלגות החלוניות, והוא מכיר אותו כי אביו וסבו היו שכנים, ואמר לו כך: "הרב גלינסקי, אתה אמרת לי פעם שכל דבר שקר, אם אין בו קצת אמת-הוא אינו מתקים, הרי לך אפוא ראיה שהמפלגות שלנו אמת, ולו במקצת, שהרי כבר ששים שנה הן קימות!" ענה לו הרב גלינסקי:"בא ואומר לך היכן היא אותה "מקצת האמת", שבזכותה הנכם קימים. המפלגה היריבה אומרת עליכם שמפלגתכם שקרית, והם צודקים - זו האמת לאמיתה. אתם, לעומתם, אומרים עליהם שהם שקר- גם זו אמת. הרי לך "מקצת האמת" המקים אתכם-האמירה ההדדית שכולכם שקר!..."

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת שלח

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	6.11	7.07	8.24	9.00
תל אביב	6.13	7.24	8.26	8.57
חיפה	6.15	7.15	8.28	8.58
באר שבע	6.11	7.22	8.24	8.55

הפטרה: "וילך יהושוע"

ההלכה השבועית

הלכות שבת - בורר

א. כלי שיש בו יין, ובשולי הכלי שמרים, מותר לערות בנחת יין מן הכלי הזה לכלי אחר, ובלבד שיזהר שכאשר יפסיק הקילוח של היין, ומתחילים לרדת טיפות קטנות הנישופות באחרונה מתוך הפסולת יפסיק, ויניחם עם השמרים, שאם לא יעשה כן תהיה הוכחה שהוא בורם מתוך הפסולת שבשולי הכלי. (מרן בש"ע סי' שיט סעיף יד, ומקורו בשבת קלט סע"ב. ע"ש).

ב. יין או מים צלולים יכול לסננם במשמרת, ואין כאן משום בורר, כיון שהמשקים צלולים, וראויים לשתותם בלא זה, אבל אם הם עכורים שאי אפשר לשתותם כלל בלי סינון, אסור לסננם, משום איסור בורר. ואם היו עכורים קצת שאפשר לשתותם בלי סינון, אף על פי שרוב העולם אינם שותים אותם בלי סינון, מותר לסננם בסודרים, אבל לא במשמרת. (מרן בשו"ע סי' שיט סעיף י).

ג. מיץ פירות שסחטו אותם מערב שבת, ונשאר בתוכו חתיכות קטנות מן הפרי, מותר לסננם בשבת, כיון שרוב בני אדם רגילים לשתותם כך ואינם מקפידים לסננם. וכן כתב בשמירת שבת כהלכתה (פ"ג סעיף נג), ובשו"ת אגרות משה חאו"ח ח"ד (סי' עד עמוד קמ) ד. קומקום של תה שיש בפיו מסננת למנוע חדירת העלים לתוך הכוס, מותר למזוג ממנו בשבת לכוס תה. וטוב להמתין עד שיהיו מי התמצית של התה צפים למעלה, ועלי התה נתונים בתחתית הקומקום.

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

קדימון: הסיפור הבא נשלח אלי בדואר, רקום ושזור בחמישה דפים בכתב יד עדין וכואב משהו.

התאריך, מוצאי חג הפסח התשע"ה. אין לי מושג מדוע לא העליתיו על הכתב מיד אחרי החג, כל עוד ריחות האביב מתערבלים להם עם שאריות הניחוח של מאכלי חג החירות. בליל שני השבוע, כשעלעלתי באוצרות הטיוטות שברשותי, שלפתי אותו משם, קראתי, דמעתי, ולמרות שמבחינה אקטואלית העלילה הזו מקומה בניסן, יסלחו לי קוראיי האהובים, על העמדתה מול זרקורי הטור שלי באמצע חשוון.

למעט תיקוני ניסוח ותוספות נחוצות, הדברים אותנטיים לחלוטין. פרק א': את סיפורי הכואב והאישי בחרתי לשלוח דווקא אליך, מכיוון שהוא מלא מסר, ובסיפוריך המרגשים אתה שוזר באומנות הרבה עניין, רגש, ובעיקר זוכים מהם ללקח ראוי. יש לי אחות, הקטנה ממני במספר שנים, ושמה נעמי. מאז שאני זוכרת את עצמי לא הסתדרנו. על כל דבר פעוט רבנו והתקוטטנו. אמי קיוותה שכשנגדל הכל יסתדר ונחיה באחווה גדולה, אך, לצערה (ולצערנו) ככל שגדלנו גדלה האיבה והטינה שרחשנו זו לזו, ואין צורך להרחיב. היחסים העכורים הפכו עכורים יותר לאחר נישואיי, במיוחד לאחר שזכיתי לחזור בתשובה ולהקים בית נאמן בישראל. אחותי כעסה מאד על "הצעד הקיצוני" שעשיתי וכמעט ניתקה איתי קשר לגמרי. אמא התעצבה, אבא ניסה לגשר, אך לשווא, החומה בינינו הלכה וגבהה, עד שהפכנו זרות זו לזו. מה נורא. חלפו השנים. נולדו לנו ילדים מתוקים ורוויתי מהם נחת יהודי כשר. אחותי אף היא נישאה, ונולדה לה בת יחידה, מרגלית שמה. כעבור מספר שנים היא התגרשה. לפני כעשרה חודשים התקשרה אלי אמי וסיפרה לי בצער ובבכי שאחותי חלתה, המחלה האיומה מקננת בגופה. הצטערתי עד בלי די, אך הרגשתי שהניתוק כה גדול בינינו כך שאינני מסוגלת לנסוע לבקרה ואף לא להתקשר אליה להשתתף בצערה, או לעודדה. טינה בת שנים רבות עמדה כחיץ. מדי יום שאלה אותי אמא: "נו, התקשרת כבר לאחותך להתעניין בשלומה?" ואני השבתי לה, ברגישות, "אמא, אני לא מסוגלת, הנתק כה גדול ואין לי את הכוחות לאחות אותו". כמה מצער... כמה מצער... אמי היתה שבורה לחלוטין, אך אני הדחקתי זאת וניסיתי לשמור על שגרת חיים מבלי הענן השחור הזה. בשבוע שעבר, יומיים לפני בדיקת חמץ, ניקיתי ביסודיות את הבית ולפתע ננערתי, פניתי לבעלי: "יצחק, אני בשיא המרץ עסוקה בניקיון הבית מהחמץ ומה עם ביעור החמץ שבלב? מתי אבער אותו? אחותי חולה ומיוסרת במחלקה האונקולוגית ואני לא נוסעת, לא מתעניינת, די! אני חייבת לבער את החמץ שבקרבי! אני נוסעת". כעבור חצי שעה התחרטתי על ההחלטה הזו והורדתי אותה מעל סדר היום. שאלתי את עצמי "מה עובר עליך? מחרתיים בדיקת חמץ, להיטלטל שעתיים באוטובוסים? זה לא הזמן! עדיף להיערך לחג מאשר לסבול את הדרך הארוכה למחלקת האשפוז של אחותי. פרק ב': בעלי שהבחין בהתלבטותי שלף מכיסו ללא היסוס 300 ש"ח וביקש "רעייתי קחי שטרות אלו והזמיני מונית הלוך-חזור! אבל אנא סעי עכשיו, לא לדחות, הקץ לדחיינות. אחותך מחכה לך". התארגנתי בזריזות, הזמנתי מונית ונסעתי. נכנסתי למחלקה העצובה, ניגשתי בהססנות לדלפק האחיות לברר היכן החדר בו מאושפזת אחותי. נכנסתי לחדר בצעדים איטיים מחפשת מילים לפתוח בשיחה. הבטתי בחולה ששכבה שם מחוברת למכשירים, והחלטתי שחלה פה טעות. האישה ששכבה במיטה לא דמתה כלל וכלל לאחותי הבריאה והחסונה. שכבה שם אישה רזה, שדופה ממש, עצמותיה בולטות ולבנה כסיד...התבוננתי בפתקה הדבוקה על המיטה והזדעזעתי עד כדורית דמי האחרונה, אכן, זו אחותי! נשמתי עמוק, ונשאתי תפילה קצרה שהביקור יישא פירות מתוקים. צעדתי לעברה בחשש ולחשתי "נעמי, נעמי שלום". היא פקחה עיניה בכבדות, היא זיהתה אותי ומיד נפלו כל המחיצות, החומות והמגדלים. חיבקתי אותה, נשקתי לה ואמרתי: "נעמי, אני מבקשת שנפתח דף חדש של חיבה וידידות, של אהבת אחיות אמיתית, אני מבקשת סליחה מעומק הלב על כל פגיעה ועלבון שגרמתי לך, על שהייתי אחות רעה ולא מתחשבת, וסליחה נוספת על כך שלא באתי עד היום לבקרך. בואי ונהיה אחיות, אף פעם לא מאוחר. אני רוצה שנאהב זו את זו, ונמחל זו לזו, אני מאד אוהבת אותך". אחותי רעדה מרוב התרגשות, דמעה וביקשה את סליחתי. סלחתי. בכינו במשך דקות ארוכות, על הורינו, על עצמנו, על הקור והניתוק הרע שעשינו. ניסינו להדביק שנים ארוכות של עוינות, בדמעות לחות של חמלה. יותר משעה ישבתי לצידה, אחר-כך הובלתי אותה בכיסא הגלגלים ל"טיול" במחלקה, ושוב שוחחנו וצחקנו על משובות הילדות שהובילו לנתק, ועכשיו חיבור. היינו יחדיו שש שעות(!) רצופות, במהלכן היא הקיאה לפחות כמה וכמה פעמים ואני ניקיתי אותה באהבה, עודדתי ודובבתי אותה. עשיתי את כל מה שביכולתי כדי לשמחה, והצלחתי. פניה הקרינו אושר ושמחה ובליבי התפללתי שנזכה להיפגש כשהיא בריאה לחלוטין – בביתי או בביתה. שנזכה לעידן של שלום ואחווה מבלי חרבו המאיימת של מלאך המוות. כעבור שש שעות היא נרדמה כשחיוך על פניה. הזמנתי מונית ושבתי לביתי בהרגשת הקלה עצומה. תחושת עונג של טוהר אפפה אותי, כי עשיתי עם עצמי ביעור חמץ אמיתי! יש לי אחות חדשה.

למחרת ב-6.00 בבוקר הטלפון מצלצל בביתי. על הצג אני מבחינה במספר הפלאפון של נעמי אחותי, עניתי, מאושרת כולי להמשיך ולשוחח עמה. קול בכי חנוק נשמע ואחריו: "זו אני, מרגלית הבת של אחותך נעמי. לפני כשעה אמא נפטרה! אני פה לידה! מצבה הידרדר באופן פתאומי, ההלוויה בשעה 12.00 בצהריים, אמא עוד הספיקה לספר לי שבאת לבקר אותה, מוטב מאוחר..." ושוב בכי. חשבתי שאני הוזה. ריבונו של עולם! הרי כמעט פספסתי אותה. כיצד היו נראים חיי אילו לא נפרדתי ממנה בחיוך גדול. איזה נס היה לי שתפסתי את ההזדמנות ברגע האחרון ממש, מן השמים ריחמו עלי...על כך אמרו חז"ל: "מצווה הבאה לידך אל תחמיצנה". לעיתים ניתן להחמיץ, לפספס מצווה בשנייה, ולבכות על אובדנה בשארית החיים. אוי, כמה עלינו להיות ערניים שהמצווה לא תברח לנו ונפסידה.

פרק ג': כשישבתי שבעה (ביום של בדיקת חמץ...) סיפרתי את הסיפור הנ"ל לידידותיי שבאו לנחמני. אחת הנשים התרגשה מאוד וסיפרה בהקשר הנ"ל את הסיפור שהתרחש במשפחתם, הקשור בהחמצת מצווה. סבתא התארחה בביתם בשבת קודש. היא היתה אישה צעירה ומלאת חיות, בת 62 בסך הכל. לקראת סוף הסעודה היא ביקשה מבנה: "משה, תביא לי בבקשה את הברכון שלי עם האותיות מאירות העיניים, אני רוצה לברך עכשיו ברכת המזון". ומשה נענה: "בסדר גמור, אמא, אבל קודם נזמן ותברכי אחרי הזימון". סבתא התעקשה: "אבל אני רוצה לברך עכשיו!" והבן עונה: "אמא, אין בעיה, אנו עוד שתי דקות מזמנים ומיד תוכלי לברך, גם זה עכשיו...". כעבור דקה נשמט ראשה של הסבתא ודום לב קטע את פתיל חייה, כרצון ההשגחה העליונה. כן, היא נפטרה ללא ברכת המזון... מה חבל! אדון לוי, בעלי שליט"א ביקש להוסיף וורט יפה לסיום: אנו אומרים בלילה הסדר: "שבכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה הלילה הזה כולו מצה". שבכל ימות השנה אנו גם מקיימים מצוות וגם מחמיצים מצוות, מפספסים אותם בגלל כל מיני תירוצים, דחיות וכו', אך הלילה הזה, ליל הסדר כולו מצה, אנו עסוקים רק במצוות, ולא מחמיצים אף מצווה. מי ייתן וגם במשך כל השנה לא נחמיץ הזדמנויות. אודה לך מאוד אם תפרסם סיפורים אלו, ואם מישהו יתחזק מהם יהא זה לעילוי נשמת אחותי עליה השלום.

מילים שכדאי להניף:

אודה וגם אבוש, עד היום מלווה אותי ענן שחור כבד ומעיק, שמקורו בדחיינות של ביקור חולים שנמנעתי מלעשותו לאחד מידידיי הלא דתיים ששכב חולני ומצהיב תקופה ארוכה. מדוע? פחדתי לשמוע ממנו דברים מסוימים כלפי מעלה, חששתי שאיננו מסוגל לעמוד נוכח המראה, המצב... לא פשוט. אחרי פטירתו, כמו טלה נזוף הספדתי, הייתי שם כל ימי השבעה, ואמרתי קדיש לעילוי נשמתו כל השנה.

אלמנתו בעדינות רבה שאלה: הוא כל הזמן התעניין למה אתה לא בא לבקרו? שתקתי, מה אענה. וזה הענן השחור, הכבד, והמעיק שמלווה אותי. לא על אף אחד. לאחר פירסום הסיפור "אחיות זרות", התקשר אלי תלמיד חכם וציין באוזני, כי הסבתא שלא ברכה ברכת-המזון נהגה כדין. יש לחזר על מצוות זימון וגם נשים חייבות בה כשגברים מזמנים.

באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

היתי צריכה לעבור דירה לבת ים, חיפשתי דירה מאד זולה ולא מצאתי, אבל לא אמרתי נואש, התקשרתי ל"**חסדי ינון**" והזמנתי "**פדיון נפש**" ופרטתי מה אני רוצה וצריכה, וחיכיתי לישועה. וברוך השם, אני גרה היום בדירת ארבעה חדרים, בקשתי חזית, קיבלתי, בקשתי קומה נמוכה, קיבלתי, כווני אויר, שמש, ובמחיר הזוי...פשוט כל מה שבקשתי התממש. ישתבח שמו, רק להודות להשם יתברך, על ההשגחה הפרטית המדהימה....תודה אבא!

בעילום שם

בעלי, השם ישמור אותו, סבל מחרדות תקופה ארוכה, עד שזה הגיע לכמעט ללקיחת כדורים. לפני הצעד הזה, החלטנו להתקשר ל"**חסדי ינון**" ולהזמין לו "**פדיון נפש**", ומאז, השבח לאל, הכל עבר לו והוא חזר לעצמו, ולתפקוד מלא ותקין, ברוך השם. רוצים להודות לבורא עולם...

לארגון "חסדי ינון" היקרים, לצערינו הרב, היו לנו בעיות בנושא פוריות, ולא הצלחנו להרות במשך קרוב לעשר שנים, ניסינו עשרות טיפולים מסוגים שונים, ובכל מני דרכים כאלה ואחרות, שלא נדבר על תפילות וסגולות...ניסינו הכל, כל מה שאפשר. לצערינו שום דבר לא התקדם, וזרע של קיימא אין...לפני כשנה התקשרנו לאחר כמעט יאוש, וכשקראנו את ספורי הישועות על תיקון ה"**פדיון נפש**" התקשרנו ל"**חסדי ינון**" על מנת שיערכו עבורנו תיקון שבעזרת השם נזכה לחבוק סוף סוף ילד. אני מתקשרת היום לאחר שנה כשאני מחזיקה תינוקת קטנה ומתוקה בת חודשיים על הידיים. ולבשר שברוך השם, ראינו ישועה מדהימה, ובדרך לא דרך, אפשר אף לומר "בדרך נס". אנו רוצים להודות לבורא עולם על הנס ועל החסד שעשה עמנו וגם לכם "ארגון" "חסדי ינון" שהיתם שליחים נאמנים...תזכו למצוות!

א-בית שמש

הבן שלי בן שנה ותשעה חודשים, לא הרגיש טוב, היה לו חום פתאום, כאב ראש, לקחתי אותו לרופאת ילדים לבדוק מה יש לו. ולאחר בדיקה הרופאה שלחה אותנו למיון דחוף , עם חשש לדלקת כרום המח, כנראה ויראלית. אני נלחצתי, זה לא נשמע מעודד במיוחד. בבית החולים ישר אשפזו אותו והיה יומיים וחצי בטיפול נמרץ, כשהתעורר העבירו אותו להמשך בדיקות וטיפול למחלקה. רק אז נזכרתי לעשות לו "**פדיון נפש**", התקשרתי ל"**חסדי ינון**" שיעשו לו פדיון ושבע"ה הבדיקות יצאו תקינות וישחררו אותו הביתה. ואכן, ברוך השם, המצב יתיצב באותו יום ממש, הבדיקות יצאו תקינות, שחררו אותו וחזר לגן כאילו כלום. ישתבח שמו לעד!

בעילום שם

אנחנו זוג צעיר לפני חתונה, לפתע נוצר מצב שאיים לשבש את החופה, ולא יכולנו לעשות כלום בנידון. התקשרתי ל"**חסדי ינון**" והזמנתי "**פדיון נפש**", שבע"ה, הכל יתהפך לטובה, שנזכה להקים בית נאמן בישראל ללא עיכובים והפרעות. היתה לנו ישועה גדולה. וברוך השם זכינו להתחתן בשעה טובה ומוצלחת והכל עבר בשלום! פשוט אין מילים להודות להשם!

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי
לשמור על פה סגור

בתו של מלך ספרד הגיעה לפרקה, רצה המלך להכניסה בברית הנישואין וחיפש בחור פיקח שיתאים לבתו. התייעץ המלך עם שריו ויחד טכסו עצה - ציווה המלך להכין שתי בובות זהות לחלוטין, ולבצע באחת מהן שינוי קל. לקח המלך את שתי הבובות, העמידן בכניסת הארמון והכריז: "הבחור שיצליח לגלות את ההבדל ביניהן ואף יסביר את טעמו של הדבר יקבל את בתי לאישה!" מאות בחורים הגיעו, התבוננו, חקרו ולא הצליחו למצוא את ההבדל בין שתי הבובות. בחלוף שעות מספר הגיע עלם בחורים, התבונן בבובות ואמר למלך: "מצאתי את ההבדל ביניהן! - לבובה הימנית יש חור קטן באוזן וחור בפיה, ולבובה השמאלית יש רק חור באוזן ואילו פיה סגור". כדי להוכיח את דבריו הוא לקח קש, הכניס אותו באוזנה של הבובה הימנית והוציא אותו דרך החור שבפיה. ואילו לשמאלית נכנס הקש באוזנה אך לא יצא דרך פיה הסגור. המשיך הבחור והסביר:" זהו ההבדל העיקרי בין טיפש לחכם. כשנכנס דבר לאוזנו של הטיפש הוא מוציאו בפיו, ואילו החכם שומע ומשאיר את המידע בפיו..." במשך היום עוברות דרך אוזנינו מילים רבות, חלקן מעודדות, חלקן פוגעניות, חלקן על פלוני, חלקן על אלמוני. לא תמיד יש באפשרותנו למנוע מהמילים לחדור לאוזנינו אבל בהחלט יש בכוחנו לשמור אותן בפה ולא "למכור" אותן בזול לכל מבקש. לעיתים אדם מחליף מקצוע והופך ל"סוחר", הוא סוחר במילים, קונה מפלוני ומעביר לאלמוני והופך את פיו למחסן מילים. הפה שלך הוא אומנם מחסן של מילים, אך תפקידך לברור אותן, לחפש מילים מעודדות, משמחות, מפרגנות ואוהבות, ולא לשלוף מילים פוגעניות, מבזות וחסרות ערך. הפוך את פיך לאוצר היכול להרים אדם מאשפתות ולא חלילה להוריד אותו לשם, תהיה "סוחר" במילים המביאות מזור לאחר ולא עושות אותו חולה. יש לך כוח עצום בפה, שמור את מה שידוע לך על חברך בפיך, הוצא ממנו רק מילים שיביאו אותך למקומות יפים, בעלי ערך, מקומות שמתגשמים מפה טהור וקדוש...

רונן קרתא

הפרשה המצויירת
// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440